

I tjenesten under nøytralitetsvakt ble det lagt betydelig vekt på våpenbruk, tekniske øvelser med våpnene og skarpskytinger for å vedlikeholde funksjonsdyktigheten. Det som manglet var feltmessige taktiske øvinger i forband, og etter utarbeidede planer for våpnenes innsats i et helhetlig forsvar av objektene.

Et annet forhold som også bidrog til en følelse av monotoni var fraværet av orienteringer/informasjoner om situasjonen i sin allminnelighet, som bidrag til motivering for tjenesten.

Tjenestesyklusen var forøvrig tremånedlig, dvs hver tredje måned ble mannskapene og endel av befalet skiftet ut.

Det såkalte stedfortrædersystemet gjorde at endel slapp tjeneste, idet det var høve til å betale en annen for å overta tjenesteperioden, en godtgjørelse for slik stedfortrædertjeneste kunne ligge på kr 50 pr/m. Ordningen medførte høy aldersgrense for endel mannskaper, således var eldstemann i undertegnedes mitraljøseavdeling/luftvern, 49 år, dertil utvidet korporlig dimensjon i aldersgruppen, som kunne føre til at enkelte måtte bruke private sivile klær inntil unifromseffekter av tilstrekkelig størrelse kunne skaffes fra sentrale militærdepoter.

Etter avslutningen av det tyske felttog i Polen forekom det mot slutt en av året 1939, episoder langs vår kyst som medførte konsekvenser for tjenesten også ved fortene i Oslofjorden.

Den alvorligste ved slutten av året var City of Flint, et amerikansk handelsfartøy, som etter oppbringelsen kom inn til norskekysten med tysk prisemannskap, og som etter tur-/retur Murmansk krenket vårt territorialfarvann, og som førte til internering av prisemannskapet og frigivelse av fartøyet. Ut på nyåret 1940 fikk vi Altmarkaffæren i Jøssingfjorden og oppbringelsen av en tysk U-båt på Sørlandskysten, med internering av besetningen på Kongsvinger festning, og endelig som siste akt i Ouvertyren til dramaet, torpederingen av Rio de Janeiro og identifiseringen av tyske soldater i uniform.

Vinteren 1939/40 var meget streng, ennå i begynnelsen av april lå fjordisen i tykt lag lang ut mot det åpne hav, og øyer og holmer i fjordområdet var dekket av dyp snø. På denne tiden er tåken fremherskende i området. Tåkeflak forsterket mørkets frembrudd om kvelden den 8. april, og dannet bakgrunnen for en tiltakende fornemmelse av en ukjent overhengende fare.

Og rovdirene kom.

Utover kvelden ble aktiviteten ved sambandsleddene stadig forsterket, artilleri- og lyskasterbesetninger ble alarmert og minelinjemerkeene rigget til, men miner ble ikke lagt ut.

Noe etter kl 2200 ble uidentifiserte krigsfartøyer meldt for innpassering i skipsleden mellom Rauøy og Bolærne. Fartøyene ble beskyttet fra batteriet på Sydspissen, men ildgivingen opphørte etter noen få salvdels p g a blending fra fartøyenes lyskastere, dels som følge av tiltakende tåke.

Deretter fulgte en stille periode. I denne perioden ble arbeidsstokk fra anleggsarbeidene ved fortet evakuert til Engelsviken.

I grålysingen 9. april ble fremmede soldater observert under landgang fremrykking i Revegårdsbukten, med angrepsretning mot midtre del av øya. Styrken ble straks tatt under beskytning med sprenggranater fra av 15 cm kanonene på Singelfjellet; (bare én av kanonene var plassert slik at den kunn beskytte området i Revegårdsbukten direkte, kanonene var montert for skuddfelt mot sjøen syd for Rauøy; Revegårdsbukten lå nordøst for Singelfjellet). Selv om kanonen delvis måtte skyte med kanonrøret i plonge, var ildgivingen meget intens, og antall avfyrte granater lå betydelig over det samlede antall avfyrte fra alle våre KA-batterier i samme tidsrom i morgentimene 9. april 1940.